

Τραγούδια από τα βράχια του Καυκάσου

Ποιητική Συλλογή

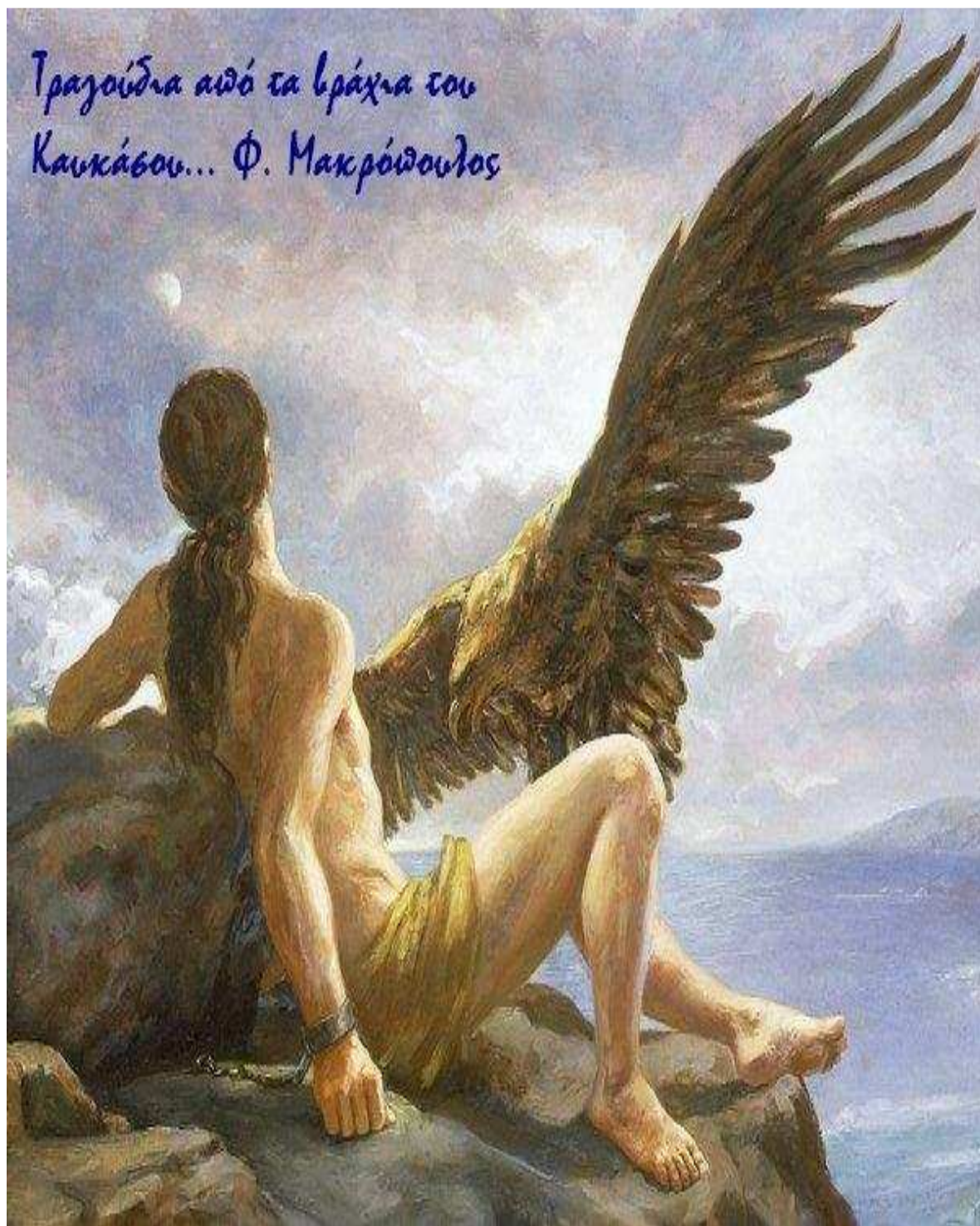
Ξενοφώντας Μακρόπουλος

Εκδόσεις Κολχοζ

Αθήνα 2011

Τραγούδια από τα βράχια του
Καυκάσου... Φ. Μακρόπουλος

*Στο θείο μου Γιώργο Αργυρό με κάθε επίγνωση
της αδυναμίας μου να ξεπληρώσω
την πολύτιμη βοήθεια και στήριξη του...*

*Στους Ανθρώπους και στα γεγονότα που με οδήγησαν στην
δημιουργία των παρακάτω ποιημάτων...*

Τραγούδια από τους βράχους του Καυκάσου

Ποιητική συλλογή

Ξενοφώντας Μακρόπουλος

Τραγούδια από τους βράχους του Καυκάσου

Ποιητική συλλογή

Ξενοφώντας Μακρόπουλος

Αριθμός Έκδοσης: 3^η, Αυτοέκδοση , Εκδόσεις Κολχός

1^η Έκδοση: Αυτοέκδοση

2^η Έκδοση: Αυτοέκδοση, Mgebooks.gr

Στης Γεωργίας τα βουνά κείται η καταχνιά
Μπροστά μου η Αράγκβη θορυβεί απεγνωσμένα,
Είμαι περίλυπος με θλίψη ελαφριά,
Η θλίψη μου ολόγιομη με σένα.
Μελαγχολώ με λύπη γαληνή,
Αυτό διόλου δε με βασανίζει,
Και η καρδιά μου αγαπά, πονεί,
Γιατί, χωρίς λαχτάρα, δεν μπορεί να ζει.

Αλεξάντρ Σεργκέγεβιτς Πούσκιν

Τα όρια

Όρια, αστέρια που δεν τα αγγίζουμε
μα κάθε βράδυ εκεί...
αστέρια γνώριμα μας βασανίζουνε ,
εκεί εκεί εκεί...

Κρουαζιέρα στις Κυκλάδες

Φυλακισμένος μα και απλός κρατούμενος
με τις χειροπέδες της αξιοπρέπειας στα χέρια
και δεσμοφύλακες η λογική και οι λογικοί
κανένας συνήγορος , μην ψιθυρίζεις
σε ανθρώπινα δικαστήρια για τον έρωτα...

Οι καμπάνες της φρόνησης πένθιμα χτυπούν
και η γεύση του έρωτα σου πίκρανε τα χείλια
μα εσύ τιποτένιε , ακόμα συλλογιέσαι
τη γλύκα απ' τα φιλιά σας...

Διπλά τα δεσμά σου άνθρωπε...

La historia me absolvera

Η κιθάρα παίζει μόνο τα λάθη μας απόψε
δεν έχει νότες αυτή εδώ η μελωδία...
Αντί για στίχους έχουμε μόνο να προσφέρουμε
τις κραυγές αυτές των βασανιστηρίων που υπεστήκαμε ...

Ψυχή τε και σώματι αποκάμαμε
το βλέμμα μας το κάρφωσαν στο χώμα ,
χιλιάδες πεινασμένα κοράκια
περιτριγουρίζουν τη συνείδηση μας...

Συνθηκολόγηση...

Ακόμα ένας Δεκέμβρης,
άγνωστος και ανάξιος προσοχής,
ταίριασμα πικρό φυλακισμένο ,
στο μυαλό μας,
καθώς παλεύουμε μην γίνει η ήττα μας
δίκη δημόσια και σταύρωση

Κι η ιστορία, μια κυρία απ' τις γνωστές εκείνες...

Καθώς φεύγει το βράδυ απ' το καμπαρέ μας

ουδόλως ακούει ,

το θλιβερό υποκείμενο που μονολογεί...

“ La historia me absolvera “

“ La historia me absolvera “

Ιλιάδα

Το καλό και το όμορφο θα ήταν

να μη ζούσαμε με τόσες ψευδαισθήσεις...

Ίσως θα έπρεπε ,

αφού δεν αποφασίζει ο κόσμος μας να αλλάξει

να δοκιμάσουμε να αλλάξουμε εμείς...

Μα επιλέγουμε κάθε μέρα να ζούμε το χειρότερο σενάριο ,

ελπίζοντας πως η επόμενη προβολή δεν θα ναι η ίδια...

Μα μην έχετε αυταπάτες ...

δεν είμαστε τίποτα το σπουδαίο ,

που να έχει τη δύναμη τα πάντα να αλλάξει...

και αφού δεν είμαστε αυτό είμαστε τίποτα

Ο ρόλος μας είναι στα αλήθεια θλιβερός...

να καθόμαστε ψηλά

και με δάκρυα από αίμα και νερό

να τραγουδάμε για την πόλη μας ...

Τα ποιήματα μας , ένας βωμός από οστά

στη μνήμη μιας πολιτείας που δεν μπορέσαμε να σώσουμε ...

Κανείς μη βρει το στυγερό μας έργο

ρομαντικό ...

η μυρωδιά του θανάτου βράδια τώρα ,

μας κλέβει τις λίγες ώρες ξεκούρασης που έχουμε ,

σαν να μας εκδικείται για την πολιτεία

που δεν μπορέσαμε να σώσουμε ...

Στάλινγκραντ 2010 μΧ

Είναι κάποιες στιγμές ,
που κολακευόμαστε απ' την ιδέα της ήττας
Ένδοξοι αγωνιστές με άδοξο τέλος,
εύκολα θα μπορούσαμε να είμαστε ...

Και ωστόσο,
μέσα στην τόση σύγχυση της απογοήτευσης,
κάποιοι επιλέγουν την αντίσταση...
(χωρίς νόημα ; μπορεί ...)
καμώματα τρελών θυμίζουν τα όνειρα μας

Και ίσως η ποίηση,
να είναι το δικό μας Στάλινγκραντ
για μας δεν υπάρχει τίποτα άλλο
για εμάς δεν υπάρχει πατρίδα πίσω απ' το Βόλγα ...

Και αν κάποια μέρα , γραφτεί ένα ποίημα
για τη μάχη τις πεδιάδες του Ντον ,
θα ναι σίγουρα το ίδιο ,
που θα αναγγείλει την πτώση του Βερολίνου στον 21^ο αιώνα

Μια νύχτα...

Δυο ψυχές , δυο καρδιές ,
μια νύχτα...

Δυο λεπτά , μια αγκαλιά,
μια αγκαλιά ζεστή ...

Μια νύχτα ,
μια μονό ματιά
ένα φιλί , και αυτό σιγά σιγά
ένα « σ' αγαπώ » ,
μα αυτό πάντα ειπωμένο σιγανά ...

Δεν είναι τόσο ότι αγαπάμε τη νύχτα μας...
είναι που φοβόμαστε μην ξημερώσει....

Άπολις

Άπολις ,
Ο δίχως πόλη
δίχως πατρίδα
ο εξόριστος...

Άπολις,
μα όχι από τυχαία συγκυρία
Εν ζωσι νεκρός

Άπολις ,
ο άνθρωπος δίχως συγγενείς , δίχως νόμους
χωρίς την αλυσίδα της αγάπης ...

Άπολις,
σκλάβος και ελεύθερος , χωρίς δεσμά
χωρίς μέρος να μπορεί
να νιώσει για δικό του...

Να κλιθεί :

- Να κλιθεί :
Το « τυγχάνω»

Και οι μαθητές το έκαναν γιατί ήθελαν τον βαθμό...

- Να κλείνετε :
Πιο συχνά το στόμα και τα αφτιά σας

Και οι νέοι άκουσαν το αφεντικό , γιατί ήθελαν να προοδεύσουν

- Να κλείνετε :
Τελείως την καρδιά σας

Και έτσι προχώρησαν στη ζωή τους,
μα κάτι από αυτούς έμεινε πίσω ...

Τα τελευταία

Όλο ψιθυρίζεις στον εαυτό σου πως θα φύγεις,
μα τη ψυχή σου δεν πρόλαβαν να τη στολίσουν άγρια κύματα...
Λέξεις μεγαλόστομες και χείμαρροι αισθημάτων δε σ' εκφράζουν...
Απόψε θα της γράψεις μόνο πως κουράστηκες ,
θα γράψεις πως την αγαπάς ,θα πεις αντίο,
θα σταθείς στην ίδια συνηθισμένη πόρτα,
μόνο που αυτή τη φορά θα την περάσεις ...

Και έτσι ξεκίνησε να σκάβεται ο βράχος...

Περίπατος

Στα αλήθεια, κανείς απ' τους δυο μας δεν ξέρει ,
πως βρεθήκαμε απόψε εδώ...

Ποιος ξέρει; Ίσως να 'ναι απλά ένα όνειρο,
που θα το χουμε ξεχάσει ως το πρωί ...

Ας περπατήσουμε λίγο απόψε
γύρε το κεφάλι σου στους ώμους μου,
να μην μας νοιάξει μια φορά το τέλος του δρόμου
ούτε αν θα φτάσουμε εκεί μαζί...

Μπορούμε απλά να το δούμε ως ταξίδι ,
και αν κάτι μας κρατάει πίσω
είναι ο φόβος και η αμφιβολία...
σκεπάζουν μια ζωή τα μέρη που δεν πήγαμε...

Για αυτό κοίτα με απλά στα μάτια
Και ας προχωρήσουμε μαζί....

Παρομοιώσεις

Μοιάζει η καρδιά με μια παλιά ταπετσαρία,
που κρύβει ανεπιτυχώς τον μωβ μας τοίχο...
Χίλια χέρια την ξεσκίζουν και την λεηλατούν,
μα αυτή σαν από πείσμα μένει εκεί...

Τα βράδια, σα σωπαίνουν οι κραυγές των δολοφόνων,
ο έρωτας περιτριγυρίζει τα αφηρημένα μας δωμάτια,
χτίζει πύργους και γκρεμίζει παλάτια...
Όταν σωπαίνει η μελωδία των σκέψεων ,
ακούγονται μόνο οι στίχοι ενός φανταστικού ραδιοφώνου
να ζωγραφίζουν νωχελικά το «σ' αγαπώ»

Αναμνήσεις

Ίσως να μην υπάρχει,
τίποτα πιο καταδικασμένο, τίποτα πιο μάταιο
από τις αναμνήσεις μας ...

Ενθυμήματα μιας άλλης εποχής,
πότε να γίνονται δεκανίκια
του ανάπηρου, απαρηγόρητου παρόντος μας
πότε βαθιά να κρύβονται ,
σα να αποτελούν πειστήρια μελλοντικής νεκρολογίας

Μα εμείς τα λέμε αναμνήσεις...

Βουκολικό Άσμα των Βαλκανίων

Στην οβάλ γκρι σφαίρα μας,
ανάμεσα σε δύο κόσμους τα Βαλκάνια...
Ομίχλες και ξερά βουνά,
πιτσιλισμένα από σταγόνες πεδιάδων...
Το χώμα ποτισμένο με αίμα,
θρεμμένο από τα βόλια της απάτης ,
πλάι στο ξερό το χόρτο μας βοσκίζουν
δώδεκα πολεμοχαρείς αμνοί...
Γλείφουν την μέρα της πληγής που αφήνει η νύχτα...

Και ο λύκος θα 'ρθει πάλι μια αυγή,
για να θερίσει το διαιρεμένο μας κοπάδι...

Έτσι έζησε ετούτη η γενιά

Πρώτα κλάψαμε για τους άλλους,
για ανθρώπους μακρινούς που άδικα πέθαναν
μετά κλάψαμε για επαναστάσεις που ηττήθηκαν,
ή ακόμα χειρότερα για αυτές που κέρδισαν...
Κλάψαμε για την αδικία , για τον άσκοπο πόνο του ανθρώπου
σιγά σιγά στερεύσανε τα μάτια μας ,
συνηθίσαμε να κλαίμε για την πατρίδα μας , τη γειτονιά μας
μάθαμε να πενθούμε για τους δικούς μας , για εμάς,
τέλος μόνο για τον εαυτό μας βρίσκαμε λόγια...

Έτσι είναι... συνηθίσαμε την σιωπή και αμέσως
εκείνη την δολοπλόκα την ντροπή...

Ποιητής

Ποιητής...

Ποιέω - ποιώ

Δημιουργώ , φτιάχνω...

Εγώ δεν δημιούργησα τίποτα,

την στάχτη των ερειπίων ξεσκονίζω,

ντύνω με τα κουρέλια της αλήθειας

το πανέμορφο σώμα του ψέματος μας ...

Εγώ δεν φτιάχνω ,δεν δημιουργώ τίποτα...

Εγώ δεν είμαι ποιητής...

Έτσι μίλησε ο Νοστράδαμος:

Θα 'ρθει κάποτε μια μέρα ,
που θα ξυπνήσουν οι νεκροί της γης
θα βγουν από το χώμα που τους φράζει
και θα χτυπήσουν το παραθύρι μας...
Δε θα απαιτήσουν ούτε ψωμί, ούτε νερό ,ούτε αέρα ,
αλλά το δικό μας μίζερο στιγματισμό και θάνατο...
Και εμείς οι αιώνιοι θεατές του Καπιτωλίου,
θα πρέπει να υποκριθούμε ότι βλέπουμε έναν εφιάλτη ...
Θα πρέπει να υποκριθούμε ότι νοιαστήκαμε και προσπαθήσαμε ...

Ένα παλτό αγάπης

Περπατούσαν μαζί και αντίθετα,
κάτω από τις σταγόνες τις βροχής
ολότελα ξένοι μεταξύ τους...
Εκείνος της χάρισε ένα παλτό αγάπης
εκείνη του έδωσε ένα χαμόγελο...
κοιτάχτηκαν στα μάτια και φιλήθηκαν κάτω από την βροχή...
Ύστερα χώρισαν...
κανένας δεν είχε το κουράγιο να προχωρήσει με τον άλλο...
απέμειναν μόνο εκείνο το παλτό και εκείνο το χαμόγελο...
εκτοτε δεν ξανάβρεξε σε αυτά τα μέρη...

Επιστολή

Ξέρεις δε θα σου γραφα ποτέ ...

Ποτέ δε θα βρισκα λόγια αντάξια μας

Μα τι ειρωνεία , να μπερδεύονται

πράγματα ολότελα πεζά ,

γράμματα και λέξεις

με ότι είχα να σου πω ...

Ζω για τη μέρα ,

Που αγκαλιά θα σε κρατήσω...

Αυτή τη φορά δε θα γελάσουμε ,

Μονάχα ένα μικρό δάκρυ θα σπάει

τη σιωπή των φιλιών μας...

Ζω για τη μέρα ,
Που θα λέμε το «σ' αγαπώ» μονάχα με το βλέμμα
που ενώ τα χείλη μας με πάθος θα φιλιούνται,
από παντού θα ακούγεται το ίδιο τραγούδι ...

Είναι λευκή η νύχτα απόψε ,
μα εγώ ζω μονάχα για τη μέρα ,
τη μέρα που θα υψώσουμε την κατακόκκινη σημαία της επανάστασης,
τη σημαία του έρωτα
στο ανθρώπινο όρος...
Τίποτα τότε δε θα ρίξει τον πύργο μας ,
και από ψηλά , πλήθος κόσμου
θα χαζεύει μαζί μας τα αστέρια...

Ξέρεις δε θα σου γραφα ποτέ
Και ομώς σου γράφω ,
γιατί νόμιζα ότι δε θα σε γνωρίσω ,
γιατί νόμιζα ότι δε θα σε ξαναδώ ...

Σου γράφω επειδή υπάρχεις
σου γράφω επειδή σ' αγαπώ ...

Φράγματα

Τίποτα παραπάνω δεν είμαστε ,
φράγματα που ράγισαν και έσπασαν
και το νερό που ρέει είναι η ποίηση...
Συχνά αδυνατούμε να σώσουμε τους εαυτούς μας,
μη ζητάς λοιπόν τίποτα από εμάς , δεν ξέρω,
αν τελικώς είμαστε μια παραφωνία , μια άσκοπη πολυτέλεια...
Ξέρω μόνο πως δεν αντέξαμε,
να είμαστε εμείς που θα κλειστούμε
στο μέγα κάστρο της απάθειας
και να φορέσουμε το στέμμα το λαμπρό του ψέματος...
Τίποτα παραπάνω,
φράγματα που σάρωσε το νερό
και τα κομμάτια που παρασέρνει είναι τα ποιήματα....
Προσπάθειες δηλαδή να εξηγήσουμε γιατί ηττηθήκαμε ...

Ο άλλος Άμλετ...

Στην Αλεξάνδρα

Μου φάνηκε πως άργησες απόψε,
περάσανε οι μέρες όπως περάσανε και οι νύχτες μας...
Αν μόνο εσύ το θέλεις, μη με αφήσεις πίσω...
Κοίταξε με στα μάτια...
Εγώ δεν είμαι ο Άμλετ της γης και της σελήνης...
Τέτοια μέρα ήταν που έφυγες,
μα όπως και να χει ευχαριστώ...
Μη το πεις πουθενά,
μα σε αγάπησα....

33μΧ στην Παλαιστίνη

Καθώς σαπίζουνε τα μάτια μας απ' το φως των προβολέων,
όλο και νοσταλγούμε τα λυχνάρια τα παλιά της Παλαιστίνης...

Θα άπλωνες άραγε το χέρι σου να γιάνεις τους τυφλούς ξανά ;
ή θα 'ταν θαύμα μεγαλύτερο να τυφλωθούμε όλοι ;

Δεν ξέρω τι έγινε το 33 μΧ στην Παλαιστίνη,
μα είδα την κατάληξη πολλές φορές...

Ζήσαμε πολλά 33μΧ και έχουμε όλοι μέσα μας,
Τη σημαία μιας σκλαβωμένης Παλαιστίνης ...

Αντί για ανθρώπους συνήθισα σταυρούς να βλέπω,
Όχι στα ουράνια, μα σε φέουδα ανθρώπινα,
Το μόνο θαύμα που προσμένω, σαν έρθει η ώρα
κάποιος να σταθεί και να μιλήσει, κάποιος να συμβουλέψει:
« Να θυμάστε το 33 μΧ στην Παλαιστίνη»

Το '42 πλάι στο Βόλγα

Βόλγα...

Στέκεσαι τόσο ήρεμος αυτό το βράδυ...

Πότε θα ξεχειλίσεις απ' τα πτώματα ;

Δε σε κούρασε ο άθλιος πόλεμος;

Σύντροφοι απ' τη μια πλευρά σου

και Φριτζίδες από την άλλη...

Και απ' τις δυο πλευρές λαός...

Πότε θα ξεχειλίσεις Βόλγα ;

Πότε θα πνίξεις όσους έπνιξαν ανθρώπους στα νερά σου ; ...

Ωκεανός μια κιμωλίας

Στη Νάνσυ

Ήταν τα μάτια σου ,
ωκεανός μιας κιμωλίας αναποφάσιστης,
και ούτε ξέρω που κοιμούνται τα όνειρα σου...

Και αν κάποτε τα φέρει η μοίρα και βρεθούμε,
ίσως και για τίποτα να μην μιλήσουμε...
φτάνει να ξέρω,
τι υπάρχει στα όνειρα σου...

Κληρονομιά

Σαν ήτανε στα τελευταία του ο πατέρας,
κάλεσε στο προσκεφάλι του
τους γιούς του
και έδωσε στον καθένα την κληρονομιά του...
Στον πρώτο , τον μεγάλο , έδωσε ,
ηδονικούς χυμούς εξωτικών καρπών
και ξόρκια φανταχτερά , εξορκιστών και μάγων ...
Στον μεσαίο γιό έδωσε,
ένα τοτέμ από πηλό και γρανίτη,
χαραγμένο απ' τον πόνο της ανάγκης και του πένθους...
Στον τρίτο και μικρότερο πρόσφερε
την φλόγα την τρυφερή του οράματος,
να ζεσταίνει τους άλλους και αυτός να καίγεται....

Los abrazos rotos...

Κλείσε για μια στιγμή τα μάτια
και θυμήσου τι περάσατε μαζί...
Ύστερα άνοιξε τα και δες εσένα ,
τη θυμάσαι ακόμα και ας έφυγε...
δεν ήσασταν ποτέ μαζί και όμως ,
χωρίς να πεθάνεις ή να σκοτώσεις για αυτήν,
έζησες κάθε στιγμή της...
και οι ραγισμένες αγκαλιές σας,
είναι η απόδειξη ότι έζησες....
Los abrazos rotos ...

Τουλάχιστον θα μείνει κάτι...

Είναι απ' τις ώρες ,
που βλέπεις παλιά και ξεχασμένα κείμενα,
ποιήματα δικά σου ή ολότελα ξένα
ξέρεις όμως πως ότι γέμιζε αυτές τις σελίδες έχει πεθάνει...
Η κούραση γίνεται βαριά βροχή στους ώμους σου,
φλερτάρεις με την ιδέα της παραίτησης
και ερωτεύεσαι χιλιάδες μικρά πισωγυρίσματα...

σιωπή ...

Και αν φύγεις τελικά , μικρή έχει αξία...
Ήσουν εδώ , τουλάχιστον θα μείνει κάτι....

Περιεχόμενα :

Τα όρια: σελ. 7

Κρουαζιέρα στις Κυκλάδες: σελ. 8

La historia me absolvera: σελ. 9

Ιλιάδα : σελ. 11

Στάλινγκραντ 2010 μΧ: σελ. 13

Μια νύχτα... : σελ. 15

Άπολις : σελ. 16

Να κλιθεί : σελ. 17

Τα τελευταία: σελ. 18

Περίπατος : σελ. 19

Παρομοιώσεις: σελ. 20

Αναμνήσεις: σελ. 21

Βουκολικό Άσμα των Βαλκανίων: σελ. 22

Έτσι έζησε ετούτη η γενιά: σελ. 23

Ποιητής: σελ. 24

Έτσι μίλησε ο Νοστράδαμος: σελ. 25

Ένα παλτό αγάπης: σελ. 26

Επιστολή: σελ. 27

Φράγματα: σελ. 29

Ο άλλος Άμλετ... : σελ. 30

33μΧ στην Παλαιστίνη: σελ. 31

Το '42 πλάι στο Βόλγα: σελ. 32

Ωκεανός μια κιμωλίας: σελ. 33

Κληρονομιά: σελ. 34

Los abrazos rotos... : σελ. 35

Τουλάχιστον θα μείνει κάτι... : σελ. 36